„Ja, paraku! — Aga mis mina ütelda tahtsin, mina ei kaeba mitte oma päraſt ja mina ei ole iſeeneſele tõeste mitte iialgi raha ſoowinud —“

„Ei iialgi mitte?“ küſis emand Kaspersen terawa sõnaga.

„Ja, emand Kaspersen, nii tõeſt kui mina ſiin istun. Minu käſi on ikka nii heaste käinud, et minul ikka juſt nii palju oli, kui tarwitaſin, — kokku hoidma pidin mina muidugi.“

Üks weike lind hakkas, kui emand Rasmusſen ſeda oli ütelnud, pärna otſas laulma, tema ei pannud ſeda aga ſuuremalt tähele ja jutustas edaſi: „Ja, mis mina tahtſin ütelda, ſee on ainult praua Hanſeni päraſt, kui mina omale nüüd raha ſoowin. Oh, oleks mina rikas! Siis tahakſin neid lapſi aidata. Teie teada ju, emand Kaspersen, kui palju head mina ſelles majas näinud olen —“

„Ja, ſelleſt räägite Teie, Jumal teab, minule ſagedaſt küll,“ wiskas emand Kaspersen wahele.

„Ja, ſelleks on minul ka asja küll! Ja ſellepäraſt on minul nüüd, kus waeſete Hanſenite käſi nii ſandiſt käib, raske kanda, et mina aidata ei wõi. Nemad, kes nii lahkeste elaſiwad, piawad nüüd, päraſt mehe äkiliſt ſurma, nii wähega läbi ajama.“

Emand Kaspersen uriſes midagi oma ette,

ſee uriſemine oli aga omaſt kohaſt lahke, — temal oli hea meel, kui teiste käſi ka halwaste käis.

„Oh ja! kui mina rikas oleksin!“ korratas emand Rasmusſen. „Iſeomale ei tohi ſeda ju ſoowida, kui ſee aga teiste päraſt on, ſiis wõib ſeda küll teha, aga tühja kätega ei jõua kaugele, ja minu ſeitſekümmendſeitſe aastaga ei wõi mina ka enam nende heaks tööd teha. Ei, kõik mis teha ſuudan, ſee on kaastundmine, aga mis ſee aitab?“

„Selleſt nemad muidugi raswaſeks ei ſaa!“ tähendas emand Kaspersen.

„Nüüd pian ometi jälle kord waatama, mis praua Hanſen teeb! Jumalaga, emand Kaspersen!“ Sellega tõuſis emand Rasmusſen üles, mäſſis oma ſuka kokku ja läks tuppa. Kurwastuſega raputas tema pead, ei wõinud aru ſaada, kuida emand Kaspersen teiste hädaſt oſa ei wõtnud ja ikka ainult oma eneſe peale mõtles.

Lühikeſe aea päraſt nähti, kuida emand Rasmusſen uulitſa jalgteed mööda edaſi astus, ennaſt wana pleekinud rätiku ſiſſe mäſſides ja ſuure wihmawarju peale tuetates, mis temal nooreſt põlweſt weel alles oli. Pitkameſi ja ettewaatlikult käis tema majade müüriſi mööda ja jäi ſagedaſt waatama, kas hoowiwärawateſt jõituſi wälja ei tuleks. Ühe arsti kerge wanker müriſes ruttu

Eesti maa-rahwa Kalender 1889, lk. 27